

H TAKASHI
HIRAIDE
Pisica musafir

Traducere din limba japoneză
și note de Diana Tihan

POLIROM
2022

În ziua de Tanabata¹, puțin după prânz, am primit un telefon care ne anunța că sosise salvarea. Îngrijorați, am ieșit să vedem ce se întâmplase.

Urcat pe targa salvării, bătrânul își ținea ochii strâns închiși, deranjat de lumina soarelui, căci era o zi senină. Cu mânușile sale albe, șoferul a pliat picioarele tărgii și a dat să introducă bolnavul prin spatele mașinii, dar observând că targa era orientată cu fața în spate, s-a apucat să o întoarcă, rotind-o în mijlocul străzii, cu tot cu trupul

1. 7 iulie. Tanabata este Festivalul Stelelor, care marchează singura dată din an când astrele Vega și Altair se întâlnesc de aceeași parte a Căii-Lactee. În Japonia, se sărbătorește cu focuri de artificii și dorințe scrise pe fâșii înguste de hârtie, care se agață de ramuri verzi, de regulă de bambus.

bătrânului, acoperit cu un cearșaf subțire. Pe lângă mașină a trecut atunci un grup de tineri îmbrăcați în uniforme de liceu, care și-au întors capetele peste umăr, uitându-se în urma lor. Cu doar o singură valijoară de mână la ea, bătrâna și-a luat cu stoicism rămas-bun de la fiecare dintre cei adunați să o petreacă. După aceea, și-a făcut apariția cel care livra gaz pe strada noastră, dar de această dată a venit cu mașina personală, pesemne că bătrâna îl tocmise să o ducă după salvare. În momentul în care s-a urcat în față, pe locul din stânga¹, am văzut pe chipul ei cum se căznea să-și înăbușe tristețea.

După ce salvarea a dispărut dincolo de vârful dealului, am intrat pentru întâia oară pe ușa principală în casa cea mare, rămasă de-acum goală. În bucătărie, am stat de vorbă, parcă pentru a ne alina reciproc durerea despărțirii, cu cea care lucrase până atunci ca îngrijitoare în casă. La plecarea ei, am controlat încuietoarea de la poartă, proaspăt înlocuită, având în vedere că proprietarii urmau să lipsească vreme îndelungată.

1. În Japonia automobilele circulă pe stânga, iar volanul este poziționat în dreapta.

Apoi am intrat din nou și am verificat în amănunt fiecare obiect din casa golită aproape complet de mobilă, fiecare dulap și fiecare stor de la fereastră. Am și acum întipărită în minte imaginea calendarului agățat de grindă, deschis la ziua de șapte iulie.

Din veranda orientată spre răsărit, grădina imensă ni se întindea în față cât vedeam cu ochii. Abia atunci am înțeles că, din căsuța noastră de oaspeți, așezată în colțul de răsărit al curții, nu ne dăduserăm seama decât pe jumătate de farmecul acelei grădini uriașe. Cu toate că proprietăreasa ne îndemnase să ne plimbăm în voie prin toată grădina, pe care bătrânul o îngrijise mereu plin de devoțiune, până atunci noi nu pășiserăm niciodată dincolo de jumătatea estică din preajma casei de oaspeți. Prin ușile de sticlă, ne răsărea în ochi imaginea bătrânului imobilizat la pat sau în balansoarul din camera sa.

Dar acum proprietarii plecaseră. Conacul era ca un castel rămas fără stăpân.

Din veranda casei pustii, vedeam cât se dărăpănase gardul de lemn de la sud: cocârjat, îl năpădiseră iedera și buruienile.

Bătrâna proprietăreasă ajunsese în timp la concluzia că îi era cu neputință să administreze de una singura curtea aceea imensă. Puțin câte puțin, puterile o părăseau pe măsură ce soțul ei avea nevoie de tot mai multă îngrijire. Dar chiar și fără problemele bătrânului, chestiunea morții și a moștenirii se profila tot mai presantă. Nevoind nici în ruptul capului să devină o povară pentru alții, cu atât mai puțin pentru propriii copii, și simțindu-se tot mai slabă pe zi ce trecea, bătrâna luase cu aproape un an în urmă hotărârea fermă de a pune în ordine proprietatea unde locuise mai bine de treizeci de ani și de a se muta în cele din urmă la un azil de bătrâni cu servicii de asistență medicală. Atunci urma să se încheie și cu închirierea casei de oaspeți. Așa că pentru moment ni s-a părut înțelept ca, în timpul ce ne mai rămânea, să încercăm cel puțin să cunoaștem mai bine grădina aceea imensă, cu suflul ei liniștit.

Am luat în mână furtunul și am dat drumul robinetului conectat la pompa electrică din grădină. Imediat, libelula care își făcea de obicei veacul pe piatra cea mare și însorită de lângă iaz și-a înălțat în văzduh trupuşorul ei de un

albastru pur, pudrat cu o umbră de polen alb, și s-a apropiat timid de jetul de apă ce țâșnea prin furtun direct din fântână. Apoi am acoperit gura furtunului cu degetul, despărțind curgerea apei în două jeturi și curbând astfel și mai mult arcul de apă suspendat în cer. Pesemne că așa i-am oferit un spațiu suficient ca să nu se mai teamă – nu știu sigur cum, dar libelula s-a ridicat în aer și a sărutat cursul apei din zbor, ca un mecanism de înaltă precizie.

Pe măsură ce udatul grădinii mi-a devenit un obicei de fiecare dimineață, libelula a început să vină fără ezitare direct la jet și să se mențină mai mult timp suspendată în aer, în mijlocul cascadei de apă. Citisem cândva într-o carte despre insecte că libelulele mascul sunt ființe solitare și că tind să-și marcheze un teritoriu destul de întins, întotdeauna în jurul unei ape, de aceea am dedus că libelula pe care o observam eu în fiecare dimineață era una și aceeași. M-am bucurat de prezența ei ca de cea a unui prieten drag până când și-a luat zborul și m-a părăsit.

Între casa mare și cea de oaspeți era trasă o frânghie de rufe, întinsă la repezeală din cui în cui, la o înălțime

relativ joasă, ceea ce o făcea ușor de folosit. Pe frânghia cu pricina, am zărit iarăși libelula mascul într-o zi de sfârșit de august. Era tot albastru, încă tânăr și puternic, și se împreunase cu o libelulă femelă cu coada galbenă. Spate în spate cum stăteau, formau un fel de cerc ce aducea cu o inimă. Când m-am apropiat de ele să le văd mai bine, și-au luat zborul împreună, fără să desfacă inima, poposind în cele din urmă pe ramura unui copac. Am dat să mă apropii de ele din nou, dar inima aceea deformată a prins a pluti iarăși în văzduh deasupra mea.